Vart tog Robban vägen?

Min familj flyttade tidigt från Kortedala till Högsbohöjd till en lägenhet på fyra rum och kök. De flesta lägenheter på Pennygången var fyror. Mamma och pappa fick sovrum och min fem år äldre syster och jag fick var sitt eget rum. Mamma jobbade som sjuksköterska och pappa jobbade som grovis, byggnadsarbetare på byggen och körde taxi extra. Jag spelade en del fotboll inne på gården. Men mest spelade vi fotboll vid Torpadammen.

Jag började i Högsboskolan. Robban och jag var kompisar sen första klass. Robbans och mina föräldrar jobbade på dagarna. Så vi var nyckelbarn. På eftermiddagarna efter skolan gick jag till min moster och morbror som bodde på Riksdalersgatan.

Robbans familj bodde högst upp i närmsta grannsvalen i en likadan lägenhet som min familj. Och han hade också en storasyster. Robbans föräldrar skiljde sig senare. Hans farsa hade vänstrat med en kvinna som hette Eva.

Robban var smartare än jag och hade bättre betyg i skolan. Vi inspirerades av Danteboken av Bengt Lindner. — Har ni sett någon randig zebralärka flyga förbi, frågade vi några äldre damer som gick förbi oss vid på Fyrkgången. De tyckte vi var gulliga. Men vi var inte så gulliga. På högstadiet pallade vi plommon i högsbotorpens trädgårdar. Husen låg fortfarande kvar längs med den gamla vägen som gick mellan Högsbohöjd och Kungsladugårdsskolan. Torpen revs några år senare.

Senare i övre tonåren gick Robban på tjack. Jag försökte få honom att sluta. Han flyttade till Malmö. Vi var ett gäng som åkte från Högsbo till Malmö. Vi var fem killar. Robban och jag tog oss in i Baltiska hallen via taket. Så kom vi in i hallen på platsen där man satte upp siffrorna. Vi letade efter mat. De sökte efter oss med strålkastare och de tog oss. Och vi fick sitta inne över natten. Då fick vi mat. Vi fick dagsböter men de förväxlade Robban och mig. Det var han som fick böter och inte jag.

En annan gång tältade vi i Sibbarp. Då bodde Robban ihop med två prostituerade tjejer. Han hade ett barn med en av dem. Vi tittade på tv och barnet gick fram till tvn och skymde bilden. Då gick Robban fram och slog barnet i huvudet. Då gick jag därifrån.

Robban ringde till mig under många år, men till sist bad jag honom att sluta. Nu undrar jag vart han tog vägen. Jag hittar honom ingenstans.

Leif Andersson